

שנה ז' - גליון רלי"ג רלי"ד

פרשת שלח [חוי"ל] ופרשת קרח [אה"ק] תשפ"ג

זמני עיה"ק ירושלים תובב"א:

הזלה"ג - 7:011 / צאת השבת [ר"ת] - 9:04

פניני הרמה

יו"ל ע"י "קהילת הרמה" בירושלים עיה"ק תובב"א
שע"י יוצאי ישיבה הרמה דלונדון יצ"ו

בנשיאות עט"ר מרן ראש הישיבה הגאון הגדול רבי אליקים שלעזינגער שליט"א

פניני הרמה

לפרשת שלח

מפניני רבינו:

ה' ארך אפים ורב חסד נשא עון ופשע ונקה לא ינקה וגו'. (יד. יח.), ברש"י: ה' ארך אפים. לצדיקים ולרשעים כשעלה משה למרום מצאו משה להקב"ה שהיה יושב וכותב ה' ארך אפים אמר לו לצדיקים אמר לו הקב"ה אף לרשעים אמר לו רשעים יאבדו אמר לו הקב"ה חייך שאתה צריך לדבר כשחטאו ישראל בעגל ובמרגלים התפלל משה לפניו בארך אפים אמר לו הקב"ה והלא אמרת לי לצדיקים אמר לו והלא אמרת לי אף לרשעים ע"כ, יש לבאר ענין הויכוח הזה, כי ודאי מצד בחינתנו והשגת בני אדם על נכון טען משה רבינו רשעים יאבדו, אלא הקב"ה מצד בחינת רחמיו ית"ש אמר גם לרשעים, וזה שאמר לו הקב"ה למשה הלא אמרת לי לצדיקים, היינו נכונים דבריק מצד בחינת בני אדם שרשעים יאבדו, עד שמרע"ה א"ל להקב"ה באתי לבקש מצד בחינתך שאמרת שתרחם גם על הרשעים, ללמד בא שלא נטעה לומר שיש להתחבר עם הרשעים ולרחם עליהם מצד בחינתנו, דודאי אינו כן, דמצידנו יש לנו לדונם כראוי להם, אלא שכלפי שמיא יש לבקש עליהם רחמים מצידו ית"ש, ולא שייך בזה בחינת הדבק במידותיו, וכמש"כ הרמב"ם שהמרחם על הרשעים הוא אכזרי, והבן כי הוא ענין אמור ניתן לבני דעת להתבונן בו.

(מתוך ספר בית אב עה"ת ח"א)

* * *

מאמר "עלו נעלה"

[מתוך ספר בית אב שיחות החדש – נאמר בשנת תשנ"ט לפ"ק]

אולם שורש כל הדברים האלה, כמו שכתוב בכמה מפרשים שידעו כי באר"י נדרש מכלל ישראל מדרגה גדולה מאד, ומזה פחדו כי חשבו שלא יוכלו לעמוד בזה, והדבר יתבאר במה שאמרו יהושע וכלב עלה נעלה ופירש"י נעשה סולמות ונעלה השמימה, מה ענין שמימה לכאן, אלא שזו היתה טענתן שיש בכח כלל ישראל להתעלות, ועלה נעלה, וכמו דאיתא במדרש (טז, כד) שאמר הקב"ה אני אמרתי אלהים אתם ובני עליון כולכם, ותפרעו כל עצתי, ואיתא בספורנו (דברים א. כז.) שטענו כי חטאו בע"ז במצרים ועל זה יענשו עכשיו.

ונראה בהרחבת ביאור, כי אמרו מחמת גודל טומאתם במצרים ושהיו דבוקים בע"ז, כדאיתא במדרש (ע"י רש"י שמות יב. ו.) משכו וקחו, משכו ידיכם מע"ז, ע"כ לא יתכן להם לעמוד במדרגת אר"י להיות בני עליון, ואפשר דהוא שאמרו גם בני ענק ראינו שם, וכפירש"י שהיו אלו המלאכים שנפלו מן השמים כיון שהתאוו תאוה את בנות האדם, נמצא מה שגבוה ביותר, לפי גדלו נענש ביותר - וכמאמרם ז"ל (סוכה דף נב.) כל הגדול מחבירו יצרו גדול, וכן אמרו עה"פ וסביביו נשערה מאד (יבמות דף קכא:) - וע"כ נענשו ונפלו מן השמים ארצה, זה היה הפחד שלהם, והוא שהראו להם הענבים, זמן בציר ענבים, דהנה יין מורה על עליה יתירה - וכמאמרם ז"ל (עירובין דף סה.) נכנס יין יצא סוד, ולקידוש צריך יין, וכן להרבה מצוות וברכות, ואין אומרים שירה אלא על היין (ברכות דף לה. ועוד), ועולם השירה הוא הגדולה ביותר - אך כמו כן מי שאינו זהיר להשתמש ביין כראוי, יש לו נפילה גדולה ומשתכר, הוא שהראו ורמזו הנשיאים לכלל ישראל.

וזהו מש"כ בזוהר הנ"ל, וכדאיתא שם במפרשי הזוהר כי אמרו שבאר"י יצטרכו נשיאים יותר גדולים, והם ידעו שאין בכלל ישראל כאלה בעלי מדרגה יותר מהם, הלא הם היו אלה שמסרו נפשם

בהיסוד שדברנו בשבועות האחרונות נבין כל עניני פרשת מרגלים במבט שונה, אשר דברנו (ע"י בית אב שיחות החדש פרשת בהעלותך מאמר ג) בענין תינוק הבורח מביה"ס, וענין "ואל ידבר עמנו אלקים פן נמות" (שמות כ. טז.), כי מדה הוא באדם שאינו רוצה לעזוב תאותיו ותענוגי עוה"ז, ועל כן אע"פ שבשכלו יודע ומכיר שבכחו להתעלות ולהדבק בו ית"ש במעלות הפרישות והקדושה, והוא יודע שאז לא יתאוה לתענוגי עוה"ז מה שאינו מוכרח, בכל זאת מעצת היצר שאינו רוצה לעזוב חיי הפשטות, כל אחד לפי דרגתו, וגם בן תורה לפי דרגתו כמש"כ החובות הלבבות שהזכרנו "שעושים בטניהם אלוהיהם", ונמנעים מרצון מדרגת השלמות שיכולים להגיע אם היו חפצים באמת, ואם היו רוצים להתקדש להיות בני עליה, והוא אחד מן הנסיונות שמתנסים בהם בני אדם.

איך נבין זאת שדור מקבלי התורה שראו ניסי מצרים וקרי"ס וגילוי שכינה במתן תורה, וחיים על מן מן השמים, יהיו נרתעים מכח של הכנעניים והענקים וחומות מבצרי העיר אשר הלא ידעו כי כאין נחשבו כל אלה אם ד' חפץ בנו? ועוד יותר איך יאמר ניתנה ראש ונשובה מצרימה, כלום שכתו סבלות מצרים שהיו בה ומ"ט שערי טומאה דשם, היתכן? ועוד מה אכפת להם כ"כ שיהושע וכלב אמרו אחרת עד שאמרו לרגום אותם באבנים, הרי יהושע וכלב לא כפו אותם לשמוע להם, יש להם דיעה אחרת פרטית, ומה הרגזון כל כך?

והנה ידוע מש"כ בזוהר (בפרשתן עמ' קנח:) כי טעמם של הנשיאים היתה כיון שידעו שבארץ ישראל לא יהיו עוד נשיאים ע"כ אמרו שלא להכנס לאר"י, והאיך יובן זה, הלא היו אלה גדולי עולם וצדיקים בדור דעה של יוצאי מצרים ומקבלי תורה, כלום יתכן סברא כזו? וכלום כשישובו למצרים יהיו נשיאים? כל זה אינו מובן כפשוטו.

יהושע וכלב נאלצו שכבר לא היו ראויים והיו צריכים תיקון רב, שנה ליום לתקן מה שעוותו בנפילה ממדרגה].

והוא המשך שנצטוו על נסכים, ופירש"י לבשר להם שיכנסו לאר"י, ולמה דוקא ע"י פרשת נסכים, אלא הוא כאמור, להראות להם כי אחר מ' שנה במדבר יהיה בכחם להתעלות בבחינת שירה על היין, ויהיו באמת ראויים למדרגת אר"י נאולי זה גם הסמיכות לפרשת מרים, שחשבו מה שמשה פירש מאשה ושאר דרכי פרישות זה לא בכחו, והוא יותר מדי פרישות מעוה"ז, ואכן זה לשון הרע להפחית מדריגה של מרע"ה, וזש"א חז"ל וקשרו הענין, כמו שפירש"י שלא למדו מלה"ר של מרים שלא לדבר לה"ר על אר"י, כי היא היא, וכדאיתא ברמב"ם (סוף הלכות טומ"צ).

והלכה פסוקה ברמב"ם הלכות תשובה (פ"ה ה"ב) שכל אדם יכול להיות צדיק כמרע"ה, ואם כן למה אינו עושה כן, וכמש"כ הרמב"ם סוף הלכות שמיטה ויובל, שכשרוצה לעבוד לשרת לפני נעשה קודש קדשים, ולמה בני אדם לא עושים כן? והוא מן האמור, שאינם רוצים להפרד מאהבת עוה"ז ותאותיו ומפחדים מעליה יתירה.

אבל תכלית האדם להתעלות, וכמש"כ רש"י בריש פרשת בראשית שתכלית של ישראל להיות באר"י, ובשביל זה ניתנה התורה להיות במדרגה ראויה לאר"י דייקא.

ואולי זה המכוון בגמרא ברכות (דף ה.) לעולם ירגיז אדם יצרו הטוב על יצר הרע אם נצחו טוב ואם לאו יעסוק בתורה, ואם לא נצחו יאמר קרי"ש ואם לא נצחו יזכיר ליום המיתה, כי ענין תורה הוא עליה כמו דאיתא שם שנאמר בה התעיף עינך בו, תורה נקראת עוף, פי' עליה, ואם עדיין לא מועיל יקרא קרי"ש, היינו לדקדק במצות קרי"ש בכל דיניה כראוי שזהו יחוד שמו ית' באין זולתו, ואם לא, יזכיר ליום מיתה, שלא לעולם תהיינה לו תענוגי עוה"ז, אלא שישאר לו רק תענוג האמיתי בצל השכינה, וכמש"כ הרמב"ם (פ"ה תשובה ה"א) שזה שר הצדיק עיי"ש.

הכל עצת היצר לצעירים אומר שעדיין הם צעירים, לזקנים אומר שכבר מאוחר, וזה הכל עצת היצר, ואם לא עכשיו אימתי.

עבור כלל ישראל כדאיתא בפירש"י פרשת נשא (ו. ב.), ולכן נבחרו, והם לדעתם הבינו כי כלל ישראל לא יוכל לעמוד במדרגה כזו, ואם כן ח"ו יענשו עוד יותר.

ואפשר דמה שאמרו "לו מתנו בארץ מצרים או במדבר הזה לו מתנו" (יד. ב.), מה הם שתי הבחינות, כי באמת כבר במצרים עלו כלל ישראל במדרגה ממ"ט שערי טומאה ע"י המצוות שניתנו להם, ועוד יותר התעלו במדבר ע"י קרי"ס ומת"ת ואכילת המן, וזה שאמרו בחינת מתנו כמו שביארנו כבר ענין פן יוסיף פן נמות, דהיינו מיתת תאות תענוגי עוה"ז, די היה שנוכל לעמוד במדרגות שהיו במצרים אחרי שנצטוו במצוות, ועכ"פ דינו מדרגת מיתה שהיה להם בעוה"ז להיות אוכלי מן, אבל עוד יותר כמו שנדרש באר"י ע"ז אמרו פן יוסיף, בזה לא נוכל לעמוד.

וזה גופא היה הרגזון על יהושע וכלב, שאמרו עלה נעלה, יכול נוכל אם חפץ בנו ד', והיינו שאמרו שלא נכון מה שאומרים הנשיאים, ושבאמת יש בכחם של ישראל להתעלות, והיה רוגזם של הנשיאים שיהושע וכלב גורמים רעה לכלל ישראל בדבריהם חלילה.

וידוע כשאחד מחלל שבת וצועקים לו "שבת" "שבת", יש שצוחקים מזה מה אכפת להם שיצעקו שבת, ויש אחרים שממש הכעס אוכל בהם ורוצים להרוג את הצועקים, ולמה? מפני שהראשונים שכבר נכרתו מעליונות נשמתם באמת לא אכפת להם, אבל אלה שבלבם פנימה יודעים האמת, ונקודת הנשמה עדיין חיה בהם ויש להם משיכה לקדושת שבת אלא שיצה"ר מפתה אותם לילך אחר חפצם ולחיות חיי הפקר, כואב להם שמזכירים להם "שבת", כי לא רוצים שיזכירו להם חיובם ותשוקתם האמיתית, כן היה אז, שבאמת ידעו כלל ישראל שאפשר להתעלות "שמימה" אבל לא רצו בהם כי היו עדיין קשורים בהנהגתם היותר פשוטה בלתי אר"י, וע"כ כעסו ואמרו לרגום אותם.

והוא גופא שלמחרת ממש אמרו עלה נעלה ונהיו מעפילים לעלות, האיך נשתנו בכמה שעות, זה עתה בכו מרוב פחד ועכשיו רוצים דוקא לעלות? כי הבכיה היתה בכיית חנם, בכיה בלתי נכונה, וברגע ששמעו העונש התבוננו בבקשת האמת וידעו כי יש בכחם להתעלות ורצו לעלות כדברי

פניני הרמה

לפרשת קרח

מפניני רבינו:

ואם בריאה יברא ה' ופצתה האדמה את פיה ובלעה אתם ואת כל אשר להם וירדו חיים שאלה וידעתם כי נאצו האנשים האלה את ה'. (טז. ל.), ברש"י: ורבותינו פירשו אם בריאה פה לארץ מששת ימי בראשית מוטב ואם לאו יברא ה' עיי"ש, והענין מה שהקפיד משה רבינו שדייקא יהיה כאן בדרך בריאה, י"ל עפ"י מה דאיתא בגמרא ברכות (דף ו') את אלקים ירא וכו' כי זה כל האדם, כל כל העולם לא נברא אלא לצוות לזה ע"כ, וברמב"ם בהקדמת פירוש המשניות האריך איך כל העולם ואשר בו נברא רק לשימוש וצורך האם השלם וויעויין במסילת ישרים פרק א"ז, וממילא מוכרח שכל מה שהוא צורך לאדם השלם הוא בבריאת העולם, פי' בריאה יש מאין שהוא רק על ידו ית"ש, כי זולת זה מה שמחדשים בני אדם בחכמתם ומעשיהם הא רק בדרך הרכבה או בילוי מתוך כוחות שמבראו כבר כידוע. והנה איתא ברמב"ם הלכות תפלה ריש פ"ב ז"ל: בימי רבן גמליאל רבו האפיקורוסין בישראל והיו מצרים לישראל ומסיתין אותן לשוב מאחורי השם וכיון שראה שזו גדולה מכל צרכי בני אדם עמד הוא ובית דינו והתקין ברכה אחת שתהיה בה שאלה מלפני השם לאבד האפיקורוסין עכ"ל, ולפי"ז שאיבוד אפיקורסים הוא הגדול שבצרכי האדם השלם מוכרח שאיבוד זה יהיה בבחינת בריאה כמשנ"ת, והוא שאמר מרע"ה אם בריאה יברא דייקא, והאמת שכן היה שנברא פה האר, לבליעת בבין השמשות יחד עם בריאת האדם כדאיתא באבות פרק ה', ויש ללהוסי עוד עפ"י מה שאמרו ז"ל כי כל בריאה אומרת שירה, והוא שנאמר באבוד רשעים רינה, היא השירה על בריאת אבודם של האפיקורסים.

(מתוך ספר בית אב עה"ת ח"א)

* * *

קול רבינו [מאמרי השקפה ומוסר]:

מאמר "משה אמת ותורתו אמת"

[מתוך ספר בית אב שיחות – נאמר בשנת תשמ"ח לפ"ק]

יותר מכל הכופרים לפי שחשב שיש בתורה לב וקליפה ושאלה הדברי הימים והספורים אין תועלת בהם ושהם מאת משה רבינו ע"ה וזהו ענין אין תורה מן השמים אמרו חכמים ז"ל הוא המאמין שכל התורה מפי הגבורה חוץ מן הפסוק זה שלא אמר הקב"ה אלא משה מפי עצמו וזהו כי דבר ה' בזה הש"י ויתר ממאמר הכופרים אלא כל דבור ודבור מן התורה יש בהן חכמות ופלאים למי שמבין אותם ולא הושג תכלית חכמתה ארוכה מארץ מדה ורחבה מני ים ואין לאיש אלא להלך בעקבות דוד משיח אלהי יעקב שהתפלל גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך וכמו כן פירוש התורה המקובל ג"כ מפי הגבורה וזהו שאנו עושים היום מתבנית הסוכה ולולב ושופר וציצית ותפילין וזולתם הוא בעצמו התבנית אשר אמר הש"י למשה והוא אמר לנו והוא נאמן בשליחותו והמאמר המורה על היסוד הזה הוא מה שנאמר ויאמר משה בזאת תדעון כי ה' שלחני לעשות את כל המעשים האלה כי לא מלבי" עכ"ל.

ועוד הוא ברמב"ם הלכות יסודי התורה (ריש פרק ח), וז"ל: "משה רבנו לא האמינו בו ישראל מפני האותות שעשה, שהמאמין על פי האותות יש בלבו דפי שאפשר שיעשה האות בלט וכשוף, אלא כל האותות שעשה משה במדבר לפי הצורך עשאו לא להביא ראיה על הנבואה היה צריך להשקיע את המצריים קרע את הים והצלילן בתוכו צרכנו למזון הוריד לנו את המן צמאו בקע להן את האבן כפרו בו עדת קרח בלעה אותן הארץ וכן שאר כל האותות, ובמה האמינו בו במעמד הר סיני שענינו ראו ולא זר ואזנינו שמעו ולא אחר האש והקולות והלפידים והוא נגש אל הערפל והקול מדבר אליו - הוא הקול שאמר אנכי ולא יהיה לך - ואנו שומעים משה משה לך אמר להן כך וכך" כו' עכ"ל.

ונראה בזה מה דאיתא שאמר קרח כל העדה כולם קדושים, ואיתא במדרש (יה, ו) שאמר כלום רק

ב' דברות הראשונות אנכי ולא יהיה מפי הגבורה שמעו במת"ת ושאר הדברות מפי משה רבינו ע"ה, ולמה כך, כדי שנדע שמשה אמת ותורתו אמת, כי מאחר שנראה דיבורו ית"ש לכל ישראל להראות על אנכי, אנא נפשי כתבת יהבת (שבת דף קה.), ושוב דיבורו ית"ש מדברת מתוך גרונו של משה רבינו ע"ה, נתברר אמיתות התורה אשר תורה צוה לנו משה מורשה קהלת יעקב.

ובפרט לפי מה שביאר מרן (הגרי"ז מבריסק) זצ"ל (ע"ת פרשת שמות) דמה שאמר משה מי אנכי ואמר לו הקב"ה כי אהיה עמך, הביאור כי משה טען האיך אוציא את בני ישראל ואת אעלך שתהיה הגאולה ממצרים על ידו ית"ש ולא ע"י נביא, וע"ז בא התשובה כי אהיה עמך שהשכינה מדברת מתוך גרונו של משה, נמצא כי אכן הוא ית"ש הוציא את בני ישראל ואין משה רבינו ע"ה דומה בזה לשאר נביאים שהם שלוחים גרידא, משא"כ מרע"ה ע"י דיבורו נתגלה ית"ש, וזו תשובתו למה ששאל מי אנכי, ונתברר איפא כל תורתנו שנאמרה ע"י משה רבינו ע"ה היא תורה מן השמים.

וכן הוא ברמב"ם י"ג עיקרים בפיהמ"ש סנהדרין (פרק י) בעיקר השמיני, וז"ל: "היסוד הח' היות התורה מן השמים והוא שנאמין כי כל התורה הזאת הנתונה על ידי משה רבינו ע"ה שהיא כולה מפי הגבורה כלומר שהגיעה אליו כולה מאת ה' ית' בענין שנקרא על דרך השאלה דיבור ואין ידוע היאך הגיע אלא היה משה ע"ה שהגיע לו וכי הוא היה כמו סופר שקוראין לו והוא כותב כל מאורעות הימים הספורים והמצות ולפיכך נקרא מחוקק ואין הפרש בין ובני חם כוש ומצרים ושם אשתו מהיטבאל ותמנע היתה פילגש ובין אנכי ה' אלקיך ושמע ישראל כי הכל מפי הגבורה והכל תורת ה' תמימה טהורה וקדושה אמת וזה שאומר שכמו אלה הפסוקים והספורים משה ספרם מדעתו הנה הוא אצל חכמינו ונביאנו כופר ומגלה פנים

משה ואהרן שמעו אנכי ולא יהיה לך מפי הגבורה הרי כל ישראל שמעו, פי' שרצה קרח לגדף בזה ולכפור ששאר כל הדברות ותורה שבכתב ובע"פ שנאמרה ע"י משה כאילו אינו מן השמים, וע"כ נבלע, וכמש"כ הרמב"ם על פי הפסוק וזה לך האות כי לא מלבי, שמשום כך היתה בליעת קרח.

נמצא שכפר קרח בכל המצוות המעשיות שנאמרה ע"י גרונו של מרע"ה, וע"כ כפר במצוות ציצית ומזוזה והלך בסברות לבו בטלית שכולו תכלת או בית מלא ספרים, כאילו יכול אדם לעבוד את ד' לפי הרהורי והשגת דמיון לבו, וע"כ ביקש כהונה לעצמו וכפר בכהונת אהרן, כי לפי דמיונו והשגותיו הוא ראוי לכך היפך צווי התורה למעשה, וגדר הדבר כאילו היה מלאך שאינו תחת דברי התורה, אבל אינו כן, כי אמנם המלאכים טענו תנה הודך על השמים, כדאיתא בגמרא שבת (דף פח:), ואמר הקב"ה למשה החזר להם תשובה והשיב להם כלום אב ואם לכם כלום לא תגנוב שייך לכם כלום מלאכה אתם עושים לשבות שבינת שבת, הוכיח בזה כי חלקי התורה המעשיים שייכים לילוד אשה דייקא - כלשון הגמרא שם - והצוויים האלה מחייבים יושבי תבל.

ואפשר זה גופא שמהאי טעמא נאמרה כל התורה דייקא בבחינת "שכינה מדברת מתוך גרונו" של משה, כי ע"י גרונו של בשר ודם שייכים לנו התורה בבחינה המעשית, וזה שאמר הקב"ה למשה החזר להם תשובה, דדייקא משה ילוד אשה אשר ישיב להם לטענותיהם, וזה גופא דאיתא במדרש (דעת זקנים בראשית יח. ח.) שאמר הקב"ה להמלאכים כלום כשבאתם לאאע"ה לא אכלתם ושתיתם אצלו, והבן.

וקרח כפר בכל זה [והוא פי' מש"כ במגיד משרים בפרשתן עיי"ש], והיא הכפירה בתורה מן השמים כי כחה של תורה שמצוות המעשיות נאמרו ע"י מרע"ה, והוא שנאמר ולא יהיה כקרח ועדתו אשר דבר ד' ביד משה לו, וכבר עמדו המפרשים מה פירוש ביד משה, וי"ל עפ"י מה שאמרו בגמרא פסחים (דף נ.) אשרי מי שבא לכאן ותלמודו בידו, מה ענין "תלמודו בידו", היינו שלא די שיבא לשם בפלפול וסברות והשגות אלא שיבא לשם

עם תלמודו בידו, ששני צווים הראשונים הביאוהו להאמין בכל המצוות שנאמרו ע"י משה, והוא קיום תלמודו בגופו למעשה צווי התורה בעוה"ז, וזש"כ כאן ביד משה לו, שתורה מן השמים שייכת למעשה ידיו של משה דייקא בקיומה עפ"י צויו.

וע"כ נבלע קרח, כי אלמלא תורה חוקות שמים וארץ לא שמת, חוקות שמים וארץ הוא עוה"ז, יתכן רק עפ"י צווי התורה שנאמר ע"י גרונו של מרע"ה, הלכות עולם הם הליכות עולם, והוא שאמרו השמש והירח - שהם משמשו ית"ש לקיום העוה"ז - אם אין אתה עושה דין לבן עמרם [ילוד אשה] לא נצא (נדרים דף לט:), וזה שאמר משה בוקר ויודע ה', כשם שא"א להפוך ערב לבוקר כן א"א להכחיש מנויו של אהרן שהוא צווי התורה. ולכן קרח שכפר בחלק זה של תורה לא נתקיימו לו שמים וארץ ויצא מן העולם חיים שאולה.

וזה דאיתא בגמרא בבא בתרא (דף עד.) ששמע רבב"ח עדת קרח צועקת משה אמת ותורתו אמת, היינו שאותו חלק התורה שנאמר ע"י משה הוא אמת ותורה מן השמים, ומה דאיתא שם כל תלתין יומא, כי ר"ח דייקא מסוגל לזה, שבו מתברר אמיתו של משה אמת ותורתו אמת עפ"י מה דקיי"ל (ר"ה דף כה.) בי"ד שקדשו החודש אפילו שוגגין אפילו מזידין אפילו מוטעין החודש מקודש, כי אמר הקב"ה למשה ואהרן החדש הזה לכם ראש חדשים, מה שאתם ילודי אשה בי"ד של מטה קובעים זה נעשה תורה מן השמים, כדאיתא במדרש (דברים רבה ב, יד) שבאו מלאכים לומר הנה יום הדין וא"ל הקב"ה בי"ד של מטה עיברו את החודש, וכן אמרו (ירושלמי כתובות פ"א ה"ב) לקל גומר עלי שמשנתים סדרי הבריאה לפי מה שבי"ד מקדשים את החודש, ולא הועיל לר"א חשבונותיו שבוודאי היו לפי גודל השגותיו של קדושת יוה"כ באותו היום, עם כל זה כיון שר"ג היה מקדש החודש באופן אחר הוצרך לבא במקלו ותרמילו ביום שחל יוה"כ לפי השגותיו (ר"ה שם), כי משה אמת ותורתו אמת ומה שסותר זה הוא בגדר בידוי בעלמא, והוא נורא ואיום.

העולם כולו לעבוד את ד' ביחד ע"כ, והמדייק לשונות הרמב"ם בזה (סוף הלכות מלכים) יראה נפלאות באמיתות התורה ונצחיותה בכל פרטיה ודקדוקיה, ועל החולקים ע"ז כבר צועקים עדת קרח מדי חודש בחדשו "והם בדאים" ורק משה אמת ותורתו אמת.

ועיקר ההשגות שאדם יכול להשיג בנפלאות אמונת הבורא ית"ש הוא דייקא ע"י גדרי זאת התורה שנתנה ע"י משה כמו שכתב הרמב"ם שם בעיקר השמיני שכל דיבורי התורה שנאמרו ע"י משה הוא מאמר השי"ת, וז"ל: "כל דבור ודבור מן התורה יש בהן חכמות ופלאים למי שמבין אותם ולא הושג תכלית חכמתה ארוכה מארץ מדה ורחבה מני ים ואין לאיש אלא להלך בעקבות דוד משיח אלהי יעקב שהתפלל גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך" עכ"ל.

וכיון שתורה זו אמת ומן השמים, ע"כ היא נצחית לעולם כדאיתא בסידורים בסדר אני מאמין, שהתורה לא תשתנה ולא תהא תורה אחרת מאת הבורא ית"ש, וכבר דרשו בגמרא סנהדרין (דף צ:): מדכתיב בצווי תרומה בפרשה זו שתנתן לאהרן, הרי תחיית המתים מן התורה, שא"א לאהרן שמת קודם כניסה לארץ שתנתן לו תרומה אלא אחר התחיה, ומוכח מזה שתורה זו ומינוי אהרן הכהן הוא לעולם גם אחר עולם התחיה, והוא המשך לפרשת קרח, לומר שמשה ותורתו אמת לעולם, ומשפטיה לעולם ולעלמי עולמים, ואין מוסיפין עליהן ולא גורעין מהן.

ואיתא שם שאם יעמוד המלך מבית דוד הוגה בתורה ועוסק במצוות כדוד אביו כפי תורה שבכתב ושבעל פה ויכוף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה וכו' הרי זה בחזקת משיח וכו' ויתקן